

EL LLACET VIATGER

M'encamino cap al sociosanitari, on la meva mare s'està recuperant d'una operació de maluc.

Mentre ella s'entreté mirant una revista, jo trec el quadern i com cada dia em quedo pensativa mirant el full en blanc a l'espera que de la font d'inspiració brolli alguna història per poder participar en el concurs "Relats de dones" que organitza l'Ajuntament de la meva ciutat.

Fa anys que hi participo i sempre em dic que aquest serà l'últim, però, després de passar pel mal tràngol de sequera literària, el repte i la il·lusió sempre guanyen la batalla. I aquí em tens com unaposseïda amb la mirada clavada en el full en blanc fins que sento la veu de la meva mare que em treu del capficament.

--Nena, ja porten el sopar.

--Doncs va, mare, comença; no sigui cas que es refredi.

--Quina bona olor fa aquest estofat de vedella amb patates! Menja tranquil·leta— li dic, mentre miro com s'ho cruspeix en un tres i no-res.

--Nena, ja he acabat. Ves, que encara perdràs l'autobús! —em diu mentre l'acarono i somric— Tinc quasi setanta anys, però per a ella sempre seré la seva nena.

--Adéu, mare, bona nit i fins demà!

I, com desde fa dies, el quadern en blanc i jo marxem cap a casa; això sí, amb el ferm propòsit que d'avui no passa: m'hi posaré encara que hagi d'anar a dormir a les tantes.

Amb l'estómac ple i la calma de la nit que et convida a somniar encara que sigui desperta, la meva mà, traç rere traç, comença a desgranar una

història. El primer que sorgeix de la meva ment, després de tants i tants dies
erma, és el títol: "El llacet viatger".

Les primeres idees es van perfilant, encara que desordenades i
inconnexes. Tanco els ulls i faig una respiració profunda tot pensant que això
ajudarà a posar ordre en aquest caos. Obro els ulls, sospiro i segueixo
escrivint, dient-medintre meu: Uf! Una mica surrealista, aquesta història, però
millor que us l'expliqui el seu protagonista.

Sóc un llacet molt bufó. La meva mestressa m'ha confeccionat i cosit al
coll d'una brusa, però jo no estic fet per estar quiet en el fons d'un armari i sortir
sols de tant en tant. Sort en tinc que les puntades que em tenen presoner són
molt fluixetes i aviat em podré escapolar.

Ah, mare meva!, què és això? Estic dins d'un cilindre metàl·lic ple
d'aigua i donant voltes com un ventilador, quin mareig! Amb el sotrac m'he
desenganxat del coll de la brusa i estic atrapat entre els plecs d'un llençol, buf!

Per fi ha parat i la mestressa ens treu de dins d'aquesta andròmina
infernals i ens porta tot balancejant els malucs cap a l'estenedor.

Al sacsejar el llençol surto disparat cap al que serà el meu nou destí i
caic al terra de la terrassa de la veïna de baix.

--Bub, bub!!

--Boby, què portes a la boca? Escup. Oh!, si és un bonic llacet! Com lluirà cosit
a la meva bossa de mà.

Amb la meva nova mestressa sí que vaig d'aquí cap allà. Un dia al mercat:
"Nenes, mireu quines sardines més fresquetes tinc!" L'altre a l'església: "Ora
pro nobis, ora pro nobis." L'endemà al dentista: "Ja pot passar, senyora

Teresina"... Però el que més m'agrada és quan es troba amb les amigues per fer safareig: m'assabento de totes les xafarderies.

Però de tant anar d'aquí cap allà m'he tornat a desenganxar. Ah, quin mal! He caigut en un forat fosc i brut, valga'm Déu, quina pudor que fa! Oh, on em porta aquesta aigua fètida? Uf!,encara bo que he sortit. Quin solet més bo que fa i quin relax, estic surant sobre les onades del mar, que bé que s'està aquí!

Glup, glup, què és això? Ja torno a estar en un forat fosc i lliscós, quin fàstic!Vaig a les palpentos tocant aquestes parets esmunyedisses intentant esbrinar on coi sóc, però l'esgotament pot amb mi crec que m'estic adormint.

--Nenes, mireu quin lluç més maco tinc avui! Te'n poso un, maca? Te'l netejo i et trec l'espina?

--Sí, si us plau.

--Oh!, aquest ve amb un regal: mira què té dins de la panxa...

--El meu llacet bufonet! Quina alegria!

Ben netet i perfumat, torno a estar cosit al coll de la brusa.

Pensant-ho bé, potser sí que m'agrada viure tranquil en el fons d'un armari.

LIBÈL-LULA